

FINLAY DONOVAN

HERKESİ YERE SERİYOR

İçin Övgüler

"Finlay Donovan serisi tek kelimeyle muhteşem ve her zamanki gibi keyifli! Her şeye bayılıyorum; mizahına, tuhaf olay örgüsüne, gizemlerine ve hepsinden önemlisi karakterlerine... Elle Cosimano'nun kitapları gizem ve romantik komedinin harika bir karışımı ve Finlay'ı gittiği her yerde takip etmeye hazırım!"

—ALI HAZELWOOD

"Baştan sona zekice tasarlanmış, heyecanlı bir yolculuk!
Finlay Donovan'ın peşinden her yere gelirim."

—RACHEL LYNN SOLOMON

"Komik, zekice, ters köşelerle dolu ve şaşırtıcı bir seri."

—MEGAN MIRANDA

"Finlay Donovan serisi öngörülemez, eğlenceli, komik, elinizden düşüremeyeceğiniz bir kurgu."

—GWENDA BOND

"Finlay Donovan mükemmel bir 21. yüzyıl karakteri, ona bayılıyorum." —SOPHIE COUSENS

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN
HERKESİ YERE SERİYOR

Çeviren

Beril Tüccarbaşıoğlu Uđur

1. BÖLÜM

CHRISTOPHER ÖLDÜ. ONU gün ağardıktan hemen sonra pörtlemiş gözleri ve donuk bakışlarıyla suyun yüzeyinde dalgalanırken buldular. Elimi vicdanıma koyup daha önce kimseyi öldürmediğimi söyleyemesem de bu ölümden yüzde yüz sorumlu olduğumu inkâr etmenin anlamı yoktu.

“Senin suçun değil.” Vero bana cesaret vermek istercesine uzun, siyah kazağımın üzerinden kolumu sıktı. Giyecek daha uygun bir kıyafetim yoktu; neticede her sabah belki bugün bir cenazeye katılmam gerekir diye uyanmıyordum. Ama çocuklarının genç ve ultra modern bakıcısı nereden bulup buluşturduysa üzerine kalçalarına cuk oturan bir pantolonla ünlü bir tasarımcıya ait bir bluz geçirivermişti. Saçlarına süper havalı bir model vermeyi de ihmal etmemiştir. Bana yorgun bir gülümsemeyle baktı. “Bilerek yapmadın.”

Diğer yanımdaki kızımın kuş kadar eli avucumun içindeydi ve ağlamaktan gözleri kızarmıştı.

“Talimatları karınca duası gibi yazmışlar,” diye fısıldadı Vero. “Senin yaşında biri yakın gözlüğü olmadan...”

“Daha otuz bir yaşındayım.”

“Ben de onu diyorum ya işte. Bu yaşta o bit kadar yazıları nasıl okuyacaksın? Miktarı yanlış görüp fazla kaçırdın tabii.”

“Acıkmış gibiydi.” Bu bahane bana bile saçma geldi. Ama ne zaman kızımın odasına girsem Christopher o yusuvarlak ve yalvaran gözleriyle akvaryumundan beni izliyordu.

“Biliyorum.” Vero omzuma vururken bolca parlatici sürdüğü dudaklarını büzdü. “Sen elinden geleni yaptın, Finn.”

Kızımın Japon balığı bulanık suda sürüklenirken şiş karnını adeta beni suçlar gibi gözüme gözüme sokuyordu. Christopher, babasının Delia’ya armağanıydı. Gerçi Steven’in o balığı sırf beni sinir etmek için aldığından emindim. Zaten işim başımdan aşkinken sorumluluklarıma bir yenisini ekleyerek onların altında ezilmemi keyifle izleyecek ve velayet davasında çuvalladığım tüm konuları bir bir yüzüme vuracaktı. Beni gayrimenkul danışmanımız için terk edip onunla nişanlandığından beri yetersizliği kanıtlamaya çalışıyordu. Bunu bir yarış hâline getirmişti ve Theresa’yla ayrıldıktan sonra işler daha da kötüleşmişti. Eski kocama yazarlıktan kazandığım mütevazı gelirle çocuklarıma ve onların evcil hayvanına bakabileceğimi kanıtlamak için o balığı hayatta tutmaya çok kararlıydım. Delia, Zach ve Christopher’a tek başıma yetebileceğimi ispatlamak istiyordum. En azından Vero’nun yardımıyla.

Gelgelelim Christopher benim sorumluluğumdaki birinci ayını bile tamamlayamamıştı. Zach beni babasına ispiyonlayacak yaşta değildi ama Delia kendi hayatı söz konusu olsa bile sır saklayamazdı. Kaçarı yoktu, Steven, Christopher’ın ölümünü öğrenecekti. Bunu şeytani bir keyifle malın gözü boşanma avukatına yetiştirecek ve muhtemelen mahkemede aleyhimde kullanacaktı. *İki numaralı delil torbasındaki balığı izninizle mahkemeye kanıt olarak sunuyorum, Sayın Hâkim. Eski kararım evinde üç hafta bile dayanamadan ters döndü. Bu kadının çocuklarımıza layığıyla bakamayacağı ortada, Sayın Hâkim.*

Steven’in son bir ay içinde benim himayemdeyken ölen *insanla* (ve Vero’yla onu nereye gömdüğümüzle) ilgili bilgisi olsaydı muhtemelen kalp krizi geçirirdi ki, Vero onu gerçekten öldürme planları yapmaya başlamadan önce, bu olasılığı keyifle hesaplıyordu. Bir ay önce, Patricia Mickler denen kadın kalabalık bir sandviççide temsilcimle yeni kitabım hakkında konuştuğularına kulak misafiri olup bana kocasını öldürmem için elli bin dolar

teklif etmişti. Söz konusu koca korkunç bir adamdı ve sonradan Rus mafyası için para akladığı da ortaya çıkmıştı. Harris'in minivanımda ilaçlı bir hâldeyken ölmesi tamamen bir kazaydı, onu ben öldürmemiştim ama karısını buna bir türlü inandıramamıştım. Beni, kocası aynı ürkünç çetenin tetikçiliğini yapan arkadaşı Irina'ya tavsiye etmişti. Irina'nın kocasının ölümü de kazaydı. Ne var ki, iki kadın da bana minnetlerini yüklü miktarda nakit parayla ifade etmişti. Size hayatımdaki kargaşanın boyutuyla ilgili minik bir ipucu daha vermem gerekirse, biri bu tür mevzuların konuşulduğu bir internet sitesine, eski kocamı para için öldürecek bir kiralık katil aradığını duyuran bir ilan vermişti.

Vero yeşil, plastik akvaryum kepçesini bana uzattı. "Önce bir şeyler söylemek ister misin?"

Zach tumbul bacaklarıyla tay tay yürüyerek akvaryumun yanına geldi. Siyah tişörtünün altından bezinin fırfırlı kenarları görünüyordu. Yapış yapış parmaklarıyla şifonyerin kenarına tutunup kâseyi görmek için parmak ucuna yükseldi. Parmağını cama uzatırken çenesinden salyalar süzülüyordu. Delia kesik kesik soluyarak ve sümükleri orada biriktiği için pırıl pırıl parlayan üstdudağıyla bana beklenti dolu gözlerle baktı. Kepçeyi Vero'dan aldım. "Ne diyeceğim?" diye fısıldadım.

Beni akvaryuma doğru ittirdi. "Merhumla ilgili güzel bir şeyler söyle işte."

Kepçeyi göğsüme bastırdım ve sabah uyanıp balığı akvaryumunda bir Cheerio gibi yüzerken bulduğundan beri isteri krizi geçiren beş yaşındaki kızımı rahatlatamak kelimeleri bulmaya çalıştım. Yahu, ben bir yazardım. Hayatımı kelimeleri yan yana dizerek kazanıyordum. Bu iş benim için çocuk oyuncağı olmalıydı. Ama Christopher'a her bakışında eski kocamın yüzü gözümün önüne geliyordu. Steven'ı öldürmek istediğim için değil. Yani evet, onu öldürmek istediğim günler olmuştu. Bazen. Ya da çoğu zaman. Daha net konuşmam gerekirse, her ağzını açtığı anda. Ama ne kadar beni gayrimenkul danışmanımız için terk ettiğinden beri çekişmeli bir ilişkimiz olursa olsun, Steven ço-

cuklarını seviyordu ve onlar da babalarını seviyordu. Delia'yla Zach'e zarar verecek hiçbir şey yapmazdım.

Biri Steven'in ölmesini istiyordu ve bu kişi ben değildim.

"Christopher hakkında ne söyleyebilirim? Durun, bir düşünmeyim..." Yardım beklercesine dönüp Vero'ya baktım. Devam etmemi işaret ederken dudaklarının kenarları seğirdi. "O çok iyi bir balıktı. Hepimiz için iyi ve sadık bir dosttu ve..."

Küçük bir el sertçe tayıtı çekti. "Gülümseyişinden bahset," dedi Delia burnunu siyah jimnastik tulumunun koluna silerek. "Ağzından baloncuklar çıkarmasını anlat." Bana soku-lup yüzünü kazağımın kıvrımlarına gömdü. Zach'in minik alnı kaygıyla kırıştı. Neyse ki, olanları anlamayacak kadar küçüktü. Delia'nın söylediklerini tekrarlayıp kepçeyi akvaryuma daldır-dım ve Christopher'ı sudan çıkardım.

Büyük bir ağırbaşlılıkla koridorun sonundaki banyoya doğ-ru ilerlerken Delia bacağıma yapıştı. Vero kalçasına yerleştirdi-ği Zach'le cenaze kortejinin arkasından yürüyordu. Kapağı açık duran klozetin etrafına toplandık ve Christopher'ı suya atarken ona son kez saygılarımızı sunduk.

Tam sifonu çekecektim ki Delia koluma yapıştı. "Anne, dur!"

"Hayatım, bunu yapmak zorundayız. Christopher tuvalette kalamaz."

"Ama neden?" diye inledi.

"Çünkü..." Vero'ya yalvaran gözlerle baktım. *Bebeğinizi Bek-lerken Sizi Neler Bekler'*in sayfaları arasında böyle bir bilgi yoktu. Belki de yayınevinden paramın iadesini talep etmeliydim.

"Çünkü," diye atıldı Vero, "Christopher orada kalırsa kokar ve..." Ayağına bastım.

"Ama onu bir daha hiç göremeyeceğim," diye ağladı Delia.

Burnunda beliren minik baloncuğu kazağımın koluyla sil-dim. "Anılarımız bizimle kalacak." Instagram'da *sevimlijaponba-lıkları* hashtagiyle paylaştırdığı düzinelerce fotoğrafı da unutma-lıydık.

"Acaba evcil hayvan mağazasından bir tane daha mı alsak?"

Ona engel olmama fırsat kalmadan bu sözler Vero'nun ağzından çıkıverdi. Delia bir ağlama krizine tutuldu. Zach'in altdudağı titremeye başladı.

"Başka balık istemem!" diye cıyıkladı Delia. "Christopher başkaydı!"

"Kesinlikle katılıyorum," dedim ikisinin ulumaları arasında sesimi duyurabilmek için. "Başka bir balık Christopher'ın yerini tutamaz. Şimdi sizleri onun anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum."

Delia dudaklarını birbirine bastırdı. Banyoda çocukların kesik hıçkırıklarından başka çıt çıkmıyordu. Başımı önüme eğdim ve Vero da dirseğimi kaburgalarına geçirmemle birlikte beni taklit etti. Sifon koluna elimi uzatmadan önce bir dakika bekledim. Delia bu kez bana engel olmaya çalışmadı. Turuncu pullar tuvalete dolan suyla birlikte bir girdaba dönüştü ve Christopher gözden kayboldu.

Vero, Delia'nın gözyaşlarıyla ıslanan diken saçlarını usulca okşadı. "Gel, Dee. Sana kurabiye yapayım."

"Çok yapma," diye hatırlattım. Annem bir orduyu doyuracak büyüklükte bir hindi pişiriyordu ve çocukların iştahını kapatacak bir şey yaparsam beni öldürürdü.

Vero onu kucakladığı gibi aşağı götürürken Zach çığılı bas-tı. Geride kalan Delia son kez tuvalete baktıktan sonra peşlerine takıldı.

Banyonun ışığını kapatacağım sırada duraksadım. Gidip sifonu bir kere daha çektim. Zira dünyanın en şanslı insanı sayılmam ve ölülerin hortlamayacağına inanacak kadar saf değilim.

2. BÖLÜM

BİR SAAT SONRA, Vero'yla Delia ve Zach'i çocuk koltuklarına oturtup emniyet kemerlerini bağladık. Vero delilleri ortadan kaldırmak için yanaklarındaki kurabiye kırıntılarını silerken ben iki küçük valizi minivanın arkasına koyup bagaj kapağını kapattım.

"Bavullar ne iş?" diye sordu Vero.

"Steven sabah bir e-posta atmış. Yeni evine taşınmış ve hafta sonu çocukları almak istiyor." Fauquier Bölgesi'nde kiraladığı restore edilmiş çiftlik evinin fotoğraflarını yollamıştı. Çocukların yatak odalarıyla oyuncakları hazırdu ve mutfak dolapları ağızına kadar doluydu. CC'ye avukatı Guy'ı koymayı unutmamış, Guy da ikimize birden cevap vererek Steven'ı *çocuklar için mükemmel bir yer* bulduğu için tebrik etmişti. Bunun avukatlık dilindeki anlamı *buna karşı çıkacak yasal bir dayanağın yok* idi.

Eski nişanlısı tutuklandığından beri çocukları Steven'ın çiftliğinden uzak tutmak zor olmamıştı. Orada gömülü beş cesedin bulunmasından ve Theresa Hall'un soruşturmaya dahil olmasından sonra Steven nişanı bozmuştu. Birkaç saat içinde Theresa'nun evini boşaltmıştı ve o zamandan beri çiftliğindeki satış konteynerinin kanepesinde uyuyordu. Avukatının da onayıyla, yeniden yerleşik bir düzen kurana dek çocukların yatılı misafirliklerini askıya alma kararı almıştı. Ama onlar Vero'yla benim bildiklerimi bilmiyordu. Biri internetteki bir sohbet sitesinde Steven Donovan'ın ortadan kaldırılması karşılığında yüz bin doları gözden çıkaracağını bildiren bir ilan paylaşmıştı.

Vero'yla anladığımız kadarıyla bu forum bir anne destek grubu kisvesi altında kocaları, patronları ve sevgilileriyle ilgili atıp tutmaya ihtiyaç duyan yüzlerce orta yaşlı kadın için kurulmuş bir iç dökme platformuydu. Görünüşe bakılırsa, aynı zamanda da bazıları için onlardan ilelebet kurtulmanın bir yoluydu.

Vero minivanın sürgülü kapısını çocukların üzerine kapatırken gözlerini kocaman açtı. "Onunla kalmalarına izin vermeyeceksin herhalde?"

"Yok canım. Bizimkileri arayıp çocuklar onlarda kalabilir mi diye sordum. Sonra Steven'a bu hafta sonu için başka planları olduğunu yazdım."

Vero hınzırca sırtıp ön koltuğa yerleşti. Tek kaşını oynatarak komplocu bir tavırla fısıldadı. "Çocuklar üç gün yok mu yani? Hafta sonu Julian'ı eve atacaksan birkaç gün kuzenimde kalırım."

Julian'ı bizim evin mutfağında ya da yatak odamda hayal edince yüzüm yanmaya başladı. Utançla dikiz aynasına göz attım. Ama Zach'in başı araba koltuğunun kenarına düşmüştü ve Delia'nın ağlamaktan kızaran gözleri kapanıyordu. "Gönül eğlendirecek zamanım yok." Görüştüğüm çekici hukuk öğrencisiyle hafta sonunu baş başa geçirme fikri ne kadar cazip gelse de daha önemli işlerim vardı. "O iş teklifini kimin paylaştığını bulmalıyım. Kimsenin Steven'ı öldürmeye çalışmadığından emin olmadan çocukları hafta sonları ona yollayamam." Bu da yetmezmiş gibi, pazartesi sabahı saat dokuzda temsilcimle görüşmem vardı.

Kontağı çevirdim ve motor çalışmadan önce bir iki kez öksürür gibi homurdanınca yüzümü buruşturdum.

Vero bezgin bir ses çıkardı. "Pazartesi araba alışverişine çıkıyoruz."

"Bunun nesi var? Kuzenin daha yeni tamir etti."

"Hayır. Ramón sadece biraz daha idare etsin diye yaralarını sardı. Kabul et, senin arabanın miadı çoktan doldu."

Eski Dodge Caravan'ı geri vitesine taktım ve bahçe yolundan

sokağa çıkarken en azından önemli parçalarının düşmemesi için dua ettim. “Şimdilik yeni bir arabaya param yetmez. Steven’la avukatı tüm masraflarımı yakından inceliyor.”

“Forumdaki işi kabul edersen her şeye yetecek kadar paran olur. Yüz binle altına şöyle fiyakalı bir araba çekersin.”

“Para için eski kocamı öldürmeyeceğiz,” diye fısıldadım arkada uyuyan çocuklarıma göz atarak.

“Sence avukatı için ne kadar verirler?” diye sordu Vero. Ona ters bir bakış fırlatınca “Sakin ol, şakaydı,” dedi. “Ama hazırdağ dayanmaz. Sylvia’nın yazdığını sandığı kitaba başlasan iyi olur.”

“Biliyorum. Başlayacağım.” Temsilcim Sylvia Barr, sözümona bir ay önce başladığım ve yayıncımın sene bitmeden teslim etmemi beklediği romanın örnek sayfaları için ensemde boza pişiriyordu. “Bu hafta sonu kitabım üzerinde çalışacağım. Kütüphaneye gideceğim.” Vero’yla bölgemizin yerel kütüphane sisteminin yaklaşık bir düzine şubesi arasında sırayla mekik dokuyup, forumdaki işi kabul eden var mı diye bakmak için bilgisayarlarını kullandığımızda mutlaka arama geçmişimizi siliyorduk. Bir ay sorunsuz geçmişti ama bu, birinin çocuklarının babasını öldürmek istediği gerçeğini değiştirmiyordu. Steven kendi yerine taşındığına göre artık çocukları ona yollamamak için bir bahanem de kalmamıştı. Gerekirse tüm hafta sonunu kütüphanede geçirecektim. İlanı kimin verdiğini bulana kadar o kadın sitesini didik didik edecektim. Steven’ın küçümsediği ya da kızdırdığı sayısız kadından biriymiş şüphesiz. Şüpheli şahsı bulduğumda polise isimsiz bir ihbarda bulunacaktım ve bu badireyi de böyle atlatacağımızı umuyordum.

“Yardıma gelebilirim,” diye teklif etti Vero iki yanı ağaçlık yola bağlandığımızda.

“İkimiz de hafta sonumuzu harcamayalım. Senin ateşli bir randevun yok mu?”

“Ay, lütfen. Sen ikimizin yerine de yaramazlık yapıyorsun.”

Gözümü yoldan ayırıp ona baktım. Vero üstüme başıma çe-

kidüzen verip daha sık dışarı çıkmam için beni teşvik ediyordu. Ama bugünlerde evde giderek daha çok vakit geçiriyordu. Halk eğitim merkezindeki derslerinin olmadığı günlerde benimle ve çocuklarla evde kalıyordu ve pijamalarımızla film izliyorduk. “Ara sıra dışarı çıksan senin de hayatına renk gelirdi.”

Gözlerini devirdi.

“Makroekonomideki Todd’a ne oldu?”

“Mikroekonomi,” diye düzeltti *mikroyu* vurgulayarak. “Sevgilinle oynamak için benden kurtulmaya çalışıyorsan açıkça söyle. Hafta sonunu kuzenimle maç seyrederek geçiririm daha iyi.”

Vero’ya bakayım derken direksiyonu biraz fazla kırıncı araba sarsıldı ve yan şeritteki adam bize korna çaldı. “Hani teyzen hasta diye sizinkiler bu Şükran Günü’nü birlikte geçirmeyecekti?”

“Teyzem gerçekten hasta. Annem ona bakıyor.” Vero’nun kuzeniyle yakın olduğunu biliyordum. Bize taşınmadan önce onun kanepesinde uyuyordu. Ama ailesiyle ilgili diğer konularda karakterine hiç uymayan bir şekilde sessiz kalmayı yeğliyordu. Bizimle yaşadığı bir aydır ailesi ev telefonundan hiç aramamıştı ve annesiyle teyzesi burnumuzun dibindeki Maryland’de oturmasına rağmen bildiğim kadarıyla Vero onları bir kere bile ziyaret etmemişti.

“Ramón evdeyse yemeği neden onunla yemiyorsun?”

Vero keyifsiz bir kahkaha attı. “Onun ev yemeği anlayışı marketten alınmış peynirli makarna. Hem tatili sizinle geçirmeyi yeğlerim.” Yüzünü cama döndü. Benden bir şeyler gizlediği hissinden kurtulamasam da annemle babamın oturduğu mahalleye girince daha fazla üstelememeye karar verdim. Vero kendini hazır hissettiğinde nasıl olsa bana açılırdı. Aile mevzuları hassas konulardı. Bunu en iyi benim bilmem lazımdı.

Bizinkiler hâlâ Georgia’yla beni büyüttükleri evde oturuyorlardı. Burke’ün eskiden nispeten sessiz banliyölerinden birinde, kolonyal mimaride inşa edilmiş, tuğla ön cephe ve iki katlı bir yapıydı. Bahçe yoluna girdiğimizde annem sokak kapısını açtı. BÜYÜKANNELERİN ELİNDEN HER İŞ GELİR sloganlı önlüğü yağ ve

una bulanmıştı. Çocukları uyandırıp içeri götürdüm. Tüm evi mis gibi kızarmış hindi kokusu sarmıştı. Yılda beş gün annemlere bu kadar yakın oturduğuma şükrediyordum. Ya öteki üç yüz altmış gün? Belki o kadar da etmiyordum.

Annem Delia'yı öpmek için holde sıkıştırdığında saçlarına bakıp kaşlarını çattı. Yapışkan bant ve makas olayından beri kısa, diken saçları en az iki buçuk santim uzamıştı. Vero onları yana tarayıp pembe firketelerle tutturmuştu. "Aman ne kadar büyümüş! Kocaman kız olmuş! Sanki aylardır görüşmüyoruz!"

"Çocukları daha geçen hafta gördün, anne." Bir kolumda bebek bezi çantası, diğerinde balkabaklı turtayla Zach'i annemin bana uzanan ellerine tutuşturdum. Annem Zach'in yanağındaki çikolata lekesini sildi ve torununu öptüğünde kaşlarını çattı. Suratını buruşturarak bez çantasına uzandı.

"Kusura bakma. Çıkmadan altını değiştirdim ama trafiğe takıldık."

Georgia birasıyla bizi karşılamaya geldi. Annem gözlerini devirip onu Tanrı'ya havale etti. "Ne?" diye sordu Georgia tüm masumiyetiyle. "Saat beş oldu."

"Belki Vatikan'da olmuştur," diye söylendi annem. Ama Vero'nun iki küçük, tekerlekli valizi eşikten atlattığını görünce gözleri parladı. "Vero, hayatım. İyi ki geldin. Seni gördüğüme çok memnun oldum." Zach'in üzerinden sarılmaya çalışmaları oğlumun pek eğlendirmiş olacak ki kıkır kıkır güldü.

"Hayatta kaçırmazdım."

"Bavulları şuraya bırak." Annem merdivenin dibini işaret edip kapıyı kapattı.

"Ne haber, Vero? Şükran Günü'n... Ahhh!" Delia'nın üzerine atlayıp bacaklarını gövdesine dolmasıyla Georgia'nın nefesi kesildi.

"Georgia teyze, haftaya okuluma gelecek misin? İş Günü var."

"Nedir o?"

"Meslek Tanıtım Günü," diye açıkladım turtayı holdeki sehpa bırakıp paltomu çıkarırken.

Delia parmak ucunda zıpladı. “Arkadaşlarıma senin polis olduğunu söyledim. Hepsi tabancanı görmek istiyor.”

Georgia, Delia’nın saçlarını karıştırdığında pembe firketelerden biri düştü. “Annenle konuşur, bir şeyler ayarlarız. Hadi, git dedeni bul. Yoksa kurabiyelerin hepsini yiyecek.” Delia babamın avaz avaz maç dinlediği salona koştu. Georgia bira şişesini şerefimize kaldırdı. Ama şişeyi ağzına götürmeden önce, annem Zach’i resmen kucağına attı. Neyse ki Georgia’nın polis refleksi devreye girdi de kazağından aşağı kayan Zach’i serbest eliyile son anda yakaladı.

“Misafir odasında altını değiştirebilirsin,” dedi annem bez çantasını ablamın ayaklarının dibine fırlatarak.

Georgia’nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Vero ellerini kaldırarak geri geri yürüdü. “Bana hiç bakma. Bugün izinliyim.” Salona gidip babamın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra kendini yanına, kanepeye attı.

Georgia havayı koklayıp suratını buruşturarak Zach’i güldürdü. “Al hadi, Finn. Ben alt değiştirmekten ne anlarım?” Zach’i bana uzattı. Bomba imha ederken daha rahat görüldüğünden emindim.

Zach’i kucaklamak yerine elinden bira şişesini alıp bez çantasını omzuna astım. “Teçhizat çantası gibi hayal et,” dedim sırtına cesaret veren bir şaplak atarken.

Georgia bez çantasına baktı ve dudakları ismimi söyleyeceği gibi kıvrıldı. Hiç aldırmadım. Birasından bir fırt çekip tereyağlı tatlı patates kokusunu takip ederek mutfığa yöneldim. Mutfak masasına oturdum, gözlerimi kapatıp şu birkaç dakikalık huzur ânının tadını çıkararak biramı yudumladım.

Biri önüme *güm* diye bir şey koyunca tek gözümü açtım. Masada koca bir kâse dolusu yeşil fasulye duruyordu. “Ben etin üzerine yağ gezdirirken sen de şunları hallet,” dedi annem fırın eldivenlerini takarak. İç çekip biramı bıraktım, annemse hindiyi fırından çıkarmaya gitti.

“Kitabın ne âlemde?”

“İyi gidiyor,” diye yalan attım.

Annem fırın tepsisine dolan et suyunu hindinin üzerinde gezdirirken soru soran bakışlarını yüzümde dolaştırdı. “Paranı verdiler mi?”

“Yarısını. Kalanını bitirince alacağım.” *Eğer bitirebilirim.*

“Aldığın kadarıyla yatırım yap. Ne olur ne olmaz.”

“Ne demek o?”

“Avukat tutman gerekebilir.” Hindiyi yeniden fırına sürerken homurdandığını duydum. Boş yere yardım etmeyi teklif etmedim. Annem bazı işleri ısrarla kendisi yapmak isterdi. Tatillerde tüm aileye yemek pişirme görevini ancak ölüsünü çiğneyerek üzerinden alabilirdiniz. Fasulye ayıklamayı bana bırakmasının tek nedeni o işi batıramayacağımı bilmesiydi. “Steven’ın avukatı hâlâ sana askıntı oluyor mu?”

Bir fasulyenin başını kırdım. “Boş ver, anne. Onunla başa çıkabilirim.”

“Steven’ın haftalık ziyaretlere sesini çıkarmadığını sanıyordum.”

“Artık bir evi var. Onun için, çocukları her cuma öğleden sonra alıp pazartesi sabahı bırakmak istiyor.”

Annem öfkeyle homurdandı ve masaya fırlattığı kesme tahtasına bir bıçak sapladı. Steven, Theresa’yla evlilik planları yaparken çocukların velayetini almaya çalışıyordu. Şimdiyse ortak velayete de razıydı. Ama Theresa’yla oturduğu ev bizim sokaktaydı. Ortak velayet daha iyi bir seçenek gibi görünse de çocukların başka bir bölgedeki bir evde ve benden uzakta üç gece geçirmeleri fikrine sıcak bakamıyordum. “Canavar herif,” dedi annem hırsıyla maydonoz doğrarken.

“Steven canavar değil. Sadece öfkeli.” Öfkeliydi çünkü Theresa’yla ilişkisi yürümemişti. Çünkü çiftliğinden beş ceset çıkmasının ardından işleri iyi gitmiyordu. Çünkü nihayet kendime ve çocuklara bakacak kadar para kazanıyordum.

“Görüştüğün genç adam yüzünden mi?”

Bir de o vardı tabii.

Benim biriyle görüşmem, Steven'ın kaba etine batan bir diken gibiydi. Onu oradan çıkarıp bana batırmak istiyordu. Dolayısıyla her hafta çocukların velayetini benden almak için Guy'la yeni planlar yapıyorlardı.

Annem tek kaşını kaldırdı. "Georgia onun yarım gün çalıştığını ve hâlâ okuduğunu söyledi."

"Yüksek lisans yapıyor."

"Sana göre çok genç. Yaşı yaşına uygun biriyle çıkmalısın. Sana ve çocuklara bakabilecek biriyle."

"Ben kendime de çocuklara da bakabilirim."

"Bir kocan olsaydı Steven seni tehdit edemezdi. Buna cesaret edemezdi."

İki üç tanesini katlettiğim fasulyeleri kendimden uzaklaştırdım. "Babam ve sen neden sürekli bir koca bulmam için başımın etini yiyorsunuz? Neden Georgia'ya yaşına uygun bir kadınla evlenmesi için baskı yapmıyorsunuz?"

"Georgia'nın sağlık sigortası ve emekliliği var."

İç çekip başımı avucuma dayadım. Zira buna verecek bir cevabım yoktu.

"Georgia'nın iş arkadaşına ne oldu?" Annem elinde kepeçle konuşmaya devam etti. "Hani ortağı kanser olan şu uzun boylu, esmer, hoş adamı diyorum. Yıllar önce tanışmıştık. Georgia'yla Akademi'den mezun olduklarında. Çok yakışıklı," diye eklerken sözleri bir skandala neden olabilirmiş gibi sesini alçalttı. "Ayrıca Katolik."

Kızardığımı belli etmemek için bira şişesini ağzıma dayadım. Dedektif Nicholas Anthony gerçekten de aşırı yakışıklıydı. Bir de... Yok böyle bir öpüşme! Ama annemin evlilik fantezilerini beslememek için yorum yapmadım. Nick bir şişe şampanyayla benden özür dilemek için evime geleli bir ay oluyordu. Benden şüphelendiğine çok pişmandı, ama tartışmamızı bir türlü unutamıyordum. Niyetim tamamen masumane olsa da Nick'in bir noktaya kadar haklı olduğunu bilmek canımı sıkıyordu. Başım

derde girmesin diye ona yalan söylemişim ve henüz kendimi affedemiyordum.

“Georgia’nın iş arkadaşıyla çıkmıyorum,” dedim kesin bir dille.

“İyi. Ablan görüştüğün genç adamın hukuk okuduğunu söyledi. Belki Steven’la sorununu çözmene yardım edebilir.”

“Edemez. Boşanma avukatı değil o.” Julian ceza hukuku okuyordu ve evet, bunun ironik yanı tabii ki dikkatimden kaçmamıştı.

“Çocuklarla tanıştı mı?”

“Hayır.” Ne Julian böyle bir talepte bulunmuştu ne de ben. Genelde çalıştığı barda buluşuyorduk. Ya da onun dairesinde. Çoğunlukla yatağında, ara sıra kanepesinde ve bir kere de mutfakta. Dolaptan bir bira daha almak için kalktım ve kızardığımı gizlemek için açık kapağın önünde bir süre oyalandım. Julian’la ilişkimiz ciddi değildi. Aslında tam olarak ne olduğumuzu bile bilmiyordum. Tek bildiğim onunla vakit geçirmekten hoşlandığımdı ve seks tek kelimeyle müthişti. Aslında şimdilik başka bir beklentim de yoktu. Vero, çocuklar ve geçimimizi sağlayacak kadar para kazanmak bana yetiyordu. Ara sıra aklımı başımdan alacak orgazmlar yaşamak da hayatıma renk katıyordu.

“Al sana para biriktirmek için bir neden daha, Finlay. Yalnız bir kadının kendini güvenceye alması gerekir.”

“Yeterince birikimim var,” dedim buzdolabının kapağını kapatıp biramı açarken. Mafyanın kirli parasına, daha fazla cesede ya da sorunlu kocalara ihtiyacım yoktu. Ne benimkine ne de bir başkasınunkine.

O sırada, mutfağın kanatlı kapıları açıldı ve Georgia SWAT üniformasıyla ve koltuğunun altında Zach’le içeri daldı. Kaskının siperliği açık olduğu için şakağından süzülen ter damlasını görebildim. “Mesele halloldu,” dedi rulo yaptığı kirli bezi çöpe atarken. Bu arada Zach debelenerek elinden kurtuldu ve salonun yolunu tuttu. Georgia yanımdaki iskemleye yığılıp kaskını çıkardı.

“Başaracağımı biliyordum.”

“Bir ara bayağı aklım karıştı. Bu çocuğa ne zaman tuvalet eğitimi vereceksin? Delia’nın okulundaki Meslek Tanıtım Günü ne iş?”

Ona kendi biramı verdim. “Salı günü meslek sahibi bir büyüğü okula götürmesi gerekiyor. Çocuklara ne iş yaptığını anlatması için.”

“Sen gitsene. Ünlü bir yazar değil misin?”

“Daha ünlü olmadım.” Düzgün bir kitap anlaşması faturalarımı ödememe ancak yetmişti. Üstelik henüz kitap basılmamıştı bile. Belki de satmazdı ve başka bir anlaşma yapamazdım. “Ayrıca Delia sordu ve öğretmen hayır dedi.”

“Neden?”

Anneme bakıp sesimi alçalttım. “Okulun kitaplarımın *içerikleri* hakkında bazı endişeleri varmış.”

“Seksi mi diyorsun?”

Annem ocakta bir şeyler karıştırmayı bırakıp kulak kesildi. Masanın altından Georgia’yı tekmeledim ve ayak başparmağımın çelik burunlu botuna yapışmasıyla küfrü bastım. “Şükran Günü SWAT üniforması giymek nereden aklına geldi?”

“Akademi’deyken giydiğim eski üniformam bu. Odamdaki dolapta buldum. Hâlâ içine sığabiliyorum,” diye ekledi kurşun geçirmez yeleğinin göğsüne gururla vurarak.

“Cırt cırtlı bantları olduğu için!”

“Nedir bu seks meselesi?” Annem elini beline koyup beni he sap soran bakışlarla süzerken öbür elindeki kepeçeden yağ damlamasını hiç dert etmedi. “Gizem romanları yazdığını söylemiştin. Onlarda neden seks olsun?”

“Sağ ol ya,” diye homurdandım birayı Georgia’dan geri alırken.

Gözleri hınzırca parladı. “Sen Finn’in kitaplarını okumadın mı, anne? O ateşli satırları nasıl hatırlamazsın?” Georgia bana göz kırıp kâseden aldığı çiğ fasulyeyi ağzına attı.

Bir tane daha almak için uzandığında eline vurdum. “Tanrı

aşkına, Georgia! Çocuk gibisin. Zach'in altını değiştirdikten sonra elini yıkadın mı sen?"

Annem bana kepçeyi salladı. "Bu evde Tanrı'nın adını boşuna ağzına alma, Finlay Grace McDonnell."

"Donovan," diye düzelttik Georgia'yla koro hâlinde.

Annem dişlerini gıcırdattı, yağ damlayan kepçenin hedefinde bu kez Georgia vardı. "Sen de git şu pis ellerini yıka, Georgia Margaret."

Georgia gözlerini devirdi. Ayağa kalkarken omzuma bir tane patlattı ve gitti.

"Kitaplarındaki seksi konuşuyorduk," dedi annem.

"Doğru söyle, sen benim kitaplarımdan kaç tanesini okudun?"

Yanakları pembeleşti. "Sadece ilk bölümleri okudum."

"İlk bölümleri mi?"

"İlk kitabının."

Ağzım açık kaldı. Babamın romanlarımı okumadığını biliyor ve buna da şükrediyordum doğrusu. O küçük karton kapak kitapların yazıları babamın göremeyeceği kadar küçük oluyordu. Ama özel hayatıma sızmak için fırsat kollayan annemin en azından birini sonuna kadar okuma zahmetine katlanacağını düşünmüştüm.

"Başladığım beni pek sarmadı," diye açıkladı. "Olamaz mı yani?" diye ekledi hayretle suratına bakmaya devam edince. "Ben Nora Roberts seviyorum. Onu okudun mu? Gerçekten başarılı." Fırın tepsisini güçbela çıkarıp homurdanarak hindiyi kontrol etti. "Neden kendine bir koca bulmanı istiyorum, şimdi anladın mı?"

"Kendi hindimi kendim taşıyabilirim."

Gözlerini tavana, belki de Tanrı'ya dikti ve bir mutfak bezine ellerini sildi. "Babana söyle, hindi yarım saate hazır olur. Elektrikli bıçağı bulsun."

Başımı iki yana sallayarak biramla birlikte mutfaktan çıktım. Futbol maçı tam gaz devam ediyordu. Vero'yla babam kanepede televizyonla kavgaya edip avaz avaz küfrediyorlardı.

“Annem seni mutfağa çağırıyor, baba.” Kanepenin arkasından yanağını öptüm. Omzuna koyduğum elimi okşadı.

“Yok öyle hemen kaçıp gitmek, ihtiyar,” diye takıldı Vero, babam zar zor doğrulurken.

Babam cebinden bir yirmilik çıkardı. “Bahis sitelerinde bu kadar kazıklanmıyorum.”

“Kumarı toptan bırak bence,” dedi Vero parayı alırken ona göz kırptı. “Kötü bir alışkanlık ne de olsa.”

“Dedi, cüzdanımı boşaltan kız. Sana birkaç site tavsiye edeceğim. Bu hafta sonu üniversiteler arası müsabakalar var. Şu yirmiliği bölüştürerek birkaç bahis oyna. Belki şansın benden daha yaver gider.”

Babam mutfağın yolunu tutarken Vero elindeki parayı düşünceli gözlerle süzdü. Sonra onu dalgın bir tavırla cebine koydu ve babamın ısıttığı mindere oturduğumu fark etmedi bile. Kuzenini mi düşünüyor acaba diye merak ettim. Belki de maçı onun kanepesinde izlemeyi yeğlerdi. Şükran Günü’nü ailemle geçirmeyi sırf bana ayıp olmasın diye mi kabul etmişti? Ya da annem çok ısrar ettiği için? Biriyle bir ceset gömdün diye onun ailesiyle hindi yeme zorunluluğun olduğunu söyleyen bir ahlak kuralı mı vardı?

“Aklın kaldıysa Ramón’a gidebilirsin,” diye teklif ettim.

Önerim onu daldığı düşüncelerden uyandırmış gibi hayretle bana döndü. “Ama annen...”

“Annem anlayışla karşılar. Yanına hindiyle turta bile verir.” Ailem beni çıldırtsa da bir tatili onlarsız geçirdiğimi hayal edemiyordum. Cebimden minivanımın anahtarını çıkarıp Vero’ya fırlattım.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu.

“Çocuklar yattıktan sonra Georgia beni eve atar. Hafta sonunu kuzeninle geçir. Benim bir sürü işim var zaten.”

Hınzırca sırttı. “Benim yapmayacağım bir şey yapma,” derken aklında kütüphane olmadığını biliyordum.

3. BÖLÜM

GEORGIA BENİ EVE bıraktığında saat on bir olmak üzereydi. Minivanım garajdaydı ve Veronun Charger'ı yoktu. Mutfak tezgâhına bir not bırakmış, pazartesi günü Sylvia'ya yapacağım sunumu hatırlatıyordu. Onu bir fatura destesinin altına iterek aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Buzdolabının kapağını açıp önüne oturdum ve annemin zorla elime tutuşturduğu tek kullanımlık plastik kutularla Tetris oynamaya başladım. Kutulara yer açmak için iki birayı çıkarmama rağmen buzdolabının kapağı kapanmayınca sonunda pes ettim. Buzluktaki dondurmayı çıkarıp yerine kızılçik sosunu koydum.

Zaferle ayakkabılarımı tekmeledim, çekmecedem bir kaşık aldım ve biralarımıyla Ben & Jerry's kutumu alıp yukarı çıkarken boş evin boğucu sessizliğine aldırılmamaya çalıştım. Veronun odasının kapısı kapalıydı. Geceleri odasına çekildiğinde de kapısını kapatıyordu ama bu başkaydı, eksikliği fazlasıyla hissediliyordu. Evin bana kalmasına sevinmeliydim fakat yalnızlık hoşuma gitmemişti işte.

Eski bir eşofman altıyla giymekten bollaşmış, soluk renkli bir tişörtü üzerime geçirdikten sonra başucu lambamın loş ışığında, göğsümdem dondurma kutusuyla yatağımıda uzandım. Kaşığa yapışan bir naneli çikolata parçasını emerken Sylvia'ya yapacağım sunumla ilgili çalışmakla hazır fırsatım varken deliksiz bir uyku çekmek arasında gidip geldim. Yeni kitabımın konusuna bile karar vermemiştim. Ne zaman çalışmak için bil-

gisayarımın karşına geçsem Steven'ın başına konan ödülü düşünüyordum.

Kaşığın dondurmaya saplayıp gözlerimi tavana diktim. Belki de annem haklıydı. Doğru düzgün bir avukata yetecek kadar parayı kenara koymak işime yarayabilirdi. Çocukların velayetini üzerime almak için savaşımalıydım belki de. Ama kendimi nasıl haklı çıkaracaktım? *Sayın Hâkim, çocuklarımın hafta sonlarını babalarıyla geçirmelerine izin veremem çünkü babalarının başına ödül kondu. Ben bunu nereden mi biliyorum? Efendim, bendeniz sorunlu kocaları ortadan kaldırma konusunda haklı bir ün elde ettiğim için eski bir müşterim sağ olsun, bu işin bana uygun olduğunu düşünmüş. Eski kocamı en azından bu yakınlarda öldürmek gibi bir planım olmadığından ötürü, başka birinin bunu denemesi ihtimaline karşı çocuklarımın güvenliğini sağlamak istiyorum.*

Başucumda duran telefonum titredi. Dondurma kutusunu elimden bırakıp telefonu kendime çektim ve ekranda Julian'ın adını görünce sııttım.

Evde misin? diye soruyordu.

Evet.

Arkadaş ister misin?

Jaluzilerin arasından sızan far ışıkları odayı doldurdu. Yuvarlanıp yataktan fırladığım gibi pencereye koştum. Bordo cipi bahçe yolunda duruyordu.

Hemen geliyorum, diye mesaj attım.

Ayağıma spor ayakkabılarımı ve üzerime bir sweatshirt geçirip aşağı koştum. Hava beklediğimden daha soğuktu. Kollarımı gövdeme dolayarak çimenliği geçtim. Julian'ın cipinin yolcu kapisını açarken titriyordum. Daha kapıyı bile kapatamadan vitesin üzerinden uzanıp yüzümü avuçları arasına aldı.

Parmak uçları yumuşacıktı ve yeni tıraş olduğu için dudaklarının kenarları da öyleydi. Teni muskat ve tıraş losyonu kokuyordu. Kalın yün kazağına is kokusu sinmişti.

“Şükran Günü'n kutlu olsun,” dedi dudaklarını dudaklarımın arasından ayırmadan sırtarak. Geri çekilip başıma örgü bir bere geçir-

di ve saçlarımı yüzümden çekip kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Bal sarısı bukleyleri koyu renk bir berenin altında gizliydi.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum bereden kurtulan bir bukleyi parmağıma dolayarak. “Tatili ailenle geçireceğini sanıyordum.”

“Öyle yaptım.” Başparmağını dudaklarımın kenarında gezdirdi. “Eve dönerken sana uğramak istedim. Şapkanı geçen hafta bende unutmuşsun. Onu özlersin diye düşündüm.”

“Evet,” dedim dizlerimin üzerinde doğrulup kollarımı boynuna dolayarak. “Hem de çok özledim.”

Yaramazca gülümseyerek eğildi ve şoför koltuğunu yatırdı. “Özlediğin başka şeyler de var mı?”

“Birkaç şey olabilir.” Bayan Haggerty’nin bizi görüp kalp krizi geçirmesi ihtimaline aldırmadan kucağına tırmandım.

“Seni görmek zorundaydım,” diye mırıldandı öpüşürken. Elini sweatshirtümün içine soktu ve çıplak sırtımdan aşağı kaydırıldı. Sutyenimin kopçasının olması gereken yerde duraksadı. Sırttı ve dudaklarıma doğru usulca inleyerek ellerini kalçalarıma kaydırıp beni kucağına yerleştirdi.

Aramızda katlarca giysi olmasına alışık değildim. Deri montuyla kalın örgülü kazağının üzerinden onu hissedemiyordum. Ama kotuna rağmen alt tarafta kesinlikle bir hareketlenme hissedebiliyordum.

“Araban garajda mı?” diye sordu camlar buğulanmaya başladığında.

Arabama attığım son adamın başına gelenleri hatırlayınca boğuk bir sesle güldüm. Minivanım garajdaydı. Ama çocuklarımın araba koltukları, bir kutu meyveli atıştırmalık ve bir kutu bebek mendili de oradaydı. Bunu gerçekten düşündüğüme inanmıyordum.

“Çocuklar yok, hafta sonu annelerde kalacaklar. İçeri gelmek ister misin?” Bu soru arabanın sıcak ve nemli havasında o ânın ateşiyle ağzımdan çıkıvermişti ve artık geri alamazdım.

Altdudağımı usulca dişledi. “Ya Vero?”

“Kuzeninde,” diye fısıldadım kesik kesik soluyarak.

Dili benimkine çarptı ve eğer bu cipin içi biraz daha ısınırsa eve kadar dayanamayıp o işi bahçede bile yapabileceğimi düşünmeye başladım. Ama kapı koluna uzandığımda elimi yakaladı. “Dur, olmaz,” diye inledi. “Kalamam. Eve gidip toplanmalıyım. Bizim çocuklar sabah altıda yola çıkmak istiyor.”

Yana kayan beremle ona bakakaldım. “Nereye gidiyorsun?”

Dudakları şişmişti ve hâlâ aç bakışlarla beni süzüyordu. “Profesörlerimiz bu hafta bir konferansa katılacak. Sınavlara çalışmamız için bize birkaç gün izin verdiler. Biz de bir grup Panama City’ye gidip kamp yapalım dedik.”

“Florida’ya mı gidiyorsun?”

“Aniden karar verdik.” Saçlarımı ve beremi düzeltti. “Bizim patronla konuşup bir arkadaşla mesailerimizi değiş tokuş ettik. Kamp alanına daha yeni rezervasyon yaptırдық.”

Steven’in öğrenci birliğinden kankalarıyla okul tatillerinde Daytona ve Miami’ye yaptığı yolculuklar geldi aklıma. Ben asla davet edilmezdim ve sonrasında da detaylar benimle kesinlikle paylaşılmazdı. Ama o tatillerde neler olup bittiğini tahmin edemeyecek kadar saf değildim. “Sadece sen ve arkadaşların mı olacaksınız?”

“Okuldan birkaç kişi daha geliyor,” dedi. Arkama yaslanıp aramıza birkaç santim mesafe koydum. Julian nazikçe çenemi tuttu. “Biraz güneşlenip kafa dağıtacağız, o kadar. Haftaya döneceğim.”

Gözümün önüne avuç içi kadar bikinili üniversiteli kızlar ve sıkış tepiş çadırlar geldi. Ama kıskançlık yapmaya hakkım yoktu. Julian’la ciddi değildik. Daha evime adımını bile atmamıştı. Çocuklarımla, Vero’yla ya da eski kocamla tanışmamıştı. “Ah,” diye mırıldandım bu denklemin diğer tarafının tokat gibi yüzüme çarpınca.

Bir aydır görüşüyorduk ama ben de arkadaşlarıyla tanışmamıştım.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç,” diyerek suratıma zoraki bir gülümseme oturttum. Ondan ne bekliyordum ki? İki çocuğum, bir işim ve sorumlu olduğum bir ev vardı. Arkadaşlarıyla çıkacağı tatile ciddi ciddi beni davet etmesini mi bekliyordum? “Yok bir şey,” diye ısrar ettim. “Git tabii. İyi eğlenceler.”

“Emin misin? Eğer senin için sorun olacaksa belki...”

Yüzünü avuçlarıminın arasına alıp onu öptüm çünkü cümlesini bitirmesini istemedim. *Belki de artık görüşmemeliyiz. Belki biraz daha ağırdan almalıyız. Belki bunu konuşmalıyız.* Bunların hiçbirini istemiyordum. Cipinde onunla sevişmek istiyordum. Minivanımın bisküvi kırıntılarıyla dolu paspasında da sevişebilirdik. Plajda bir uyku tulumunda başka biriyle uyuduğunu düşünmek istemiyordum.

Beremi çıkarıp yolcu koltuğuna fırlattı. Parmaklarını saçlarına geçirdi ve diğer elini tişörtümün altına kaydırıp sabırsızca homurdanarak beni yeniden kucağına aldı.

Tekerleklerin çığıyla irkilerek soluk soluğa ayrıldık. Bir kamyonet bahçe yolunda durmuştu. Arka lambalarının kırmızı ışığı gözümü alıyordu.

Julian’ın kollarından yolcu koltuğuna kaydım. Julian bakışlarımı takip ederek arka cama döndü. Hâlâ deminki şehvetli dakikaların etkisi altında olduğunu görebiliyordum. “Eski kocan mı?”

Başımı salladım ve Steven’in gazlayıp oradan gitmesini bekledim. Bunun yerine, kamyoneti park etti. “Kahretsin!” diye mırıldandım.

Julian başını koltuğa dayadı. “Gitsem iyi olur,” dedi boğuk bir sesle.

“Dur, lütfen. Bir yere gitmiyorsun, tamam mı?” Cipun kapısını açtım.

Kapıyı niyet ettiğimden daha sert kapattım ve saçlarımı düzelterek fırtına gibi bahçe yolunu geçtim. Steven’la yolun ucunda buluştuk.

“Ne işin var burada? Sana söylemiştim, çocuklar annemlerde.”

“Kimin cipi o?” Steven arka camdaki GMU çıkartmasını fark edince kaşlarını çattı ve cipin içini görmek için başını uzattı.

“Bir arkadaşımın.” Julian’ın cipine doğru kararlı bir adım atınca elimi göğsüne koydum. “Bak, şu anda biraz meşgulüm. Yarın ara, konuşuruz.”

Duraksadı ve yaşadığı şok yüzünden yüzü hafifçe kızardı. “Boynun neden kıpkırmızı? Saçlarının hâli ne böyle?”

“Saçımda bir şey yok. Steven, lütfen gider...”

Arkamda bir araba kapısı kapandı ve Steven taş kesildi. Gözlerimi yumdum.

“Bu da kim?” diye sordu Steven, Julian yanuma geldiğinde.

Julian beni kenara çekti. “Siz konuşun. Benim hazırlanmam gerek. Sabah erken kalkacağım. Gitmemi dert etmezsin, değil mi?”

“Rahatına bak,” diye homurdandı Steven. “Ben buradayım.” Başımı salladım.

Julian hiç acele etmeden beni uzun uzun öptü.

“Hadi işine, evlat” diye çıkıştı Steven. “Saat geç oldu. Sizin yurt kapanmadan yetiş.”

“Döndüğümde haberleşiriz,” diye fısıldadı Julian. Cipine atlayıp gitmesini burnumdan soluyarak izledim ve o sırada inanır yüz bin dolara eski kocamı öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Boğazına sarılmamak için ellerimi belime koydum. “Neydi bu şimdi?”

“Aynısı ben sana soracaktım. Bu mu o?” Parmağını cipin giderek uzaklaşan arka lambalarına doğru salladı. “Vero’nun yere göğe sığdıramadığı esrarengiz avukat bu mu? Tanrı aşkına, Finn! Bu çocuk kaç yaşında?”

“Bree kaç yaşında?” diye karşı saldırıya geçtim. Ofisinde çalışan hoppa sarışının alkollü içki satın alacak yaşta olduğundan bile kuşkuluydum.

“O seni hiç ilgilendirmez!” Çifte standart diye buna denirdi. Kaşımı kaldırdım ama hatasını anlamadı. Dudaklarını tiksintiyile büzdü. “Delia’yla Zach’i bu herifle takılmak için mi annene

postaladın? Kahrolası pijamalarıyla veledin biriyle arabasında yiyişmek için mi?” Gözlerini kısıp sweatshirtümün önüne baktı. “Tanrı aşkına, Finn, sutyen bile takmamışsın.”

Kollarımı göğsüme dolarken Bayan Haggerty’nin üst kat penceresinin ışığının yandığını hayal meyal fark ettim. “Neden geldin, Steven? Şükran Günü’nde gidecek başka yerin yok mu?”

Suratını buruşturduğunu gizlemek için kısa sakalını ovuşturdu. Annesiyle babası birkaç yıl önce Tampa’ya taşınmıştı ve kız kardeşi de artık Philly’de yaşıyordu. Gömleğini beline bile sokmamıştı ve önü ketçap lekeleriyle kaplıydı. Nefesi soğan kokuyordu. Muhtemelen Şükran Günü’nü arabasında fast food yi-yerek geçirmişti.

Steven kamyonetinin önünde aşağı yukarı yürürken ellerini bakımsız saçlarının arasından geçirdi. Theresa’yla kavga edip gecenin bir yarısı bize geldiği günkü kadar korkunç görünüyordu.

“Bree sana tekme bastı anlaşılın,” dedim ve bu sefer hırlama bile kalkışmayınca haklı olduğumu anladım.

“Ne münasebet,” dedi acı acı. “İşle ilgili bir karardı. Polis soruşturmasından sonra bir sürü müşteri kaybettim. Yanımda bir asistan çalıştırmaya bütçem yetmedi. Birkaç hafta önce onu işten çıkardım.” Başımı sallayarak alaycı bir kahkahamı attığımı duyunca, “Ne var?” diye üste çıkmaya çalıştı. Sokak lambasının ışığı altında yanakları biraz daha kızardı. “Gerektikçe onu çağırabileceğimi ve günlük bir ücret verebileceğimi söyledim. Kabul etmediyse ben ne yapayım?”

Başımı ellerimin arasına düşürdüm ve derin bir iç çekerek eski kocamın adını fısıldadım. Bree onu dava edip çiftliğinin karşısındaki reklam panosunun her yerine #MeToo* yazmadığı için şanslıydı. Steven’ın yıllar içinde ona yüz vermeyen kaç kadına bunu yaptığını bilmek bile istemiyordum. Aynı oyunları, o zamanlar henüz bizimle yaşamayan Vero üzerinde de denemiş, maaşını ödemeyeceğini söylemiş ve ancak onu memnun eder-

* *Me Too*, kadınlara karşı şiddet ve taciz konusunda farkındalık yaratmak için ortaya çıkan bir harekettir. -çn

se kapının önüne konmayacağını ima etmişti. Vero seks teklifini açıkça geri çevirince de onu işten çıkarmıştı.

Kollarımı gövdeme dolayarak verandaya doğru yürüdüm. "Evine git, Steven."

"Bir evim yok," diye seslendi arkamdan. Durdum ve dayanamayıp ona döndüğümde içimden kendime küfrettim. Burnu kıpkırmızıydı ve yüzü şimdi sokak lambasının altında kül rengine dönmüştü. "O ev bir yuva değil. Çocuklarım olmadan asla bir yuva olmayacak."

Bunu anlamasının bu kadar uzun sürmesi onun sorunuydu. "Ne istiyorsun, Steven?"

"Pazar bana gelsinler," diye yalvardı. "Sadece birkaç saat. Benim çamlar daha büyümedi. Ama güzel bir çiftlik buldum ve çocuklarla Noel ağacı seçebiliriz diye düşündüm. İki eve de birer tane alırız."

Ona sayabileceğim bahaneler tükendiği için gözlerimi ovuşturdum. "Delia'nın ertesi gün okulu var."

Gözleri umutla parladı. "Onları yatma saatine kadar getiririm. Söz veriyorum."

"İyi." Tartışamayacak kadar yorgun olduğum için sweatshirtümün içinde kamburumu çıkardım. "Çocukları erken yediririm. Beşte gel."

Evime geri döndüm. Steven'ın birdenbire kusursuz bir Noel ağacıyla süslemek istediği eve. Başka bir yerde daha yeşil çimenler bulduğunu düşündüğü için terk ettiği eve. Steven hâlâ bahçe yolunda dikiliyordu. Elleri ceplerinde, soğuk havada ağzından çıkan dumanların arasından içeri girip kapıyı kapatmamı izledi.

4. BÖLÜM

CUMARTESİ SABAHİ KAPILAR açıldığında kütüphanenin otoparkı neredeyse bomboştu. Dünyanın geri kalanı hindi komasından çıkıp pantolon düğmelerinin yeniden kapanmasını bekledikleri süreyi uykuyla değerlendiriyordu muhtemelen. Sabah ben bile taytımı giymeye çalıştığımda karın bölgemin gerginliğinden rahatsız olup geceki rahat eşofman altını tercih etmiştim. Julian'ın cipinin kokusu üzerine sindiği için onu giydiğim yalanıyla kendimi kandırmayı da ihmal etmemiştim.

Veró'nun beyzbol şapkasını suratımın yarısına kadar indirip kitap ödünç alınan masanın önünden geçmemek için yolu uzattım. Orada görevli kadının süper-kütüphaneci güçleriyle paltomun içine sakladığım kahvenin ya da bilgisayar çantamdaki, Şükran Günü artığı hindilerden yapılmış sandviçin kokusunu almayacağını umdum. Halkın kullanımına açık bilgisayarların olduğu bölmelerin en dibindekine doğru yürüdüm. Etrafta biri var mı diye kontrol ettikten sonra monitörün karşısına geçtim.

Sandviçimle kahvemi masaya koyup çantamdan telefonumu çıkardım. Ekrandaki yeni bildirim görüncü yüreğim hop etti. Heyecanla açtım ama mesaj Julian'dan değildi. Annem, öğleden sonra kiliseye gideceği için ertesi gün çocukları erken almamı hatırlatıyordu.

Meraktan Instagram hesabımı açıp Julian'ın profilini aradım. Birbirimizi takip etmesek de hesabı herkese açtı. Parmağımı isminin üzerinde dolaştırırken kendime, bunun bir başkasının

işine gizlice burun sokmak sayılamayacağını söyledim. Profil fotoğrafına tıkladığımda kalp atışlarım hızlandı. Ne bulmayı bekliyordum ya da umuyordum bilmiyorum ama daha önce gördüğüm resimler ekranı doldurduğunda omuzlarım düştü.

Telefonumu ters çevirip masaya bıraktım ve dikkatimi kütüphane bilgisayarına verdim. Buraya çalışmaya gelmişim. Steven'ı öldürmek isteyen kişiyi (kullanıcı adı, *BıktımUsandım*'dı) bulup Sylvia için bir sunum hazırlamaya. Okul tatilinin tadını çıkaran Julian'ı gizlice takip etmeye değil.

Julian'ı aklımdan çıkarıp arama kutusuna forumun adresini yazarken Vero'yla ilandan ilk haberdar olduğumuzda yarattığımız isimsiz profili kullandım. Forumun otuz bine yakın kayıtlı kullanıcısı vardı ve her gün panoya binlerce yeni mesaj düşüyordu. Kadınlara yönelik sohbet odalarından tanıdıklarımı es geçtim: *Kadın Sosyal İletişim Grupları, Kadın Sağlığı, Boşanma ve Kayıp Destek Grupları...* Annelere yönelik gruplarla da ilgilenmedim: *Çalışan Anneler, Emziren Anneler, Eode Eğitimi Destekleyen Anneler, Tuvalet Eğitimi Destek Grupları...* Sonuncusunda duraksadım ve bir ara oraya göz atmayı aklımın bir köşesine not ettim. Vero'yla sayfanın altında daha şüphe çekici bazı alt gruplar bulmuştuk. Oyun grubu sohbetleri ve kitap kulübü buluşmalarının ardına gizlenmişlerdi. Kupon kodlarına uyuşturucu ilaç muamelesi yapan *Tutumlu Kadınlar*, aldatan kocalarıyla ergenlik çağındaki çocuklarının gizli faaliyetlerini takip etme taktiklerini birbirleriyle paylaşan *Anne Ayılar* ve sözümona ev temizliğine dair ipuçları veren ama okuduğumuz birkaç paylaşımdan sorunlu eşleriyle nasıl başa çıktıklarını üstü kapalı bir dille anlattıklarından kuşkulandığımız *Becerikli Çıtırlar* bunlardan yalnızca birkaçıydı.

Steven'ın adının geçtiği paylaşım *Dert Ortağım* adında bir sohbet grubunda yapılmıştı. Yeni mesajlara göz atarken *Kirli İşler* başlığı dikkatimi çekti ve ona tıkladım. Bu mesaj dizisi de diğerleri gibi kadınların hayatlarındaki erkeklerden şikâyet etmesiyle başlıyor ama sonra karanlık bir hâl alıyordu.

ÜçÇocukAnnesi: Fair Oaks'ta yeni açılan güzellik salonundaki Vin'e dikkat, millet. Kızıma attığı mesajları yakaladım. Kızım daha 17 yaşında!

İkizlerinAteşliAnnesi: Olamaz! Hemen şikâyetçi olsaydın. Sapıklardan söz açılmışken, Centreville'deki fizik tedavi merkezinden siyatiğim için masaj randevusu almıştım ya? Terapistlerden biri beni ellemeye kalkıştı. Hasta ruhlu herif. Böylelerini bir gün bile tutmayacaksın, ânında kapı dışarı edeceksin.

TarçınlıKurabiye: İĞRENÇ! Başından geçenlere çok üzüldüm. Erkek milletinin topu domuzdur. Kesin bilgi! Bir arkadaşım geçen hafta Rehoboth'ta bir Airbnb kiraladı ve banyoda gizli kamera bulmuş. Ciddiyim! Sahibini arattım, adamın düzinelerce evi var. Bağlantıyı paylaşıyorum.

HarryStylesHastası: Aşağılık herif. 🤢 İyi ki, burası var. En azından birbirimizi kolluyoruz.

BıktımUsandım: O zaman benden de bir uyarı gelsin. Green Road, Warrenton'daki Rulo Çim ve Ağaç Çiftliği'nin sahibi dallamanın biri. Steven Donovan kadınlara yalan söyleyen ve onları aldatan adi bir pislik.

ÖğretmenAnne: Bir dakika. O çiftlik ekimde haberlere çıkmamış mıydı? Hani bir sürü ceset bulunan yer?

BıktımUsandım: Evet! Steven Donovan'ın olmadığı bir dünyanın neden daha yaşanmaya değer bir yer olacağına dair tam 100 iyi sebep sayabilirim.

Sohbet burada sona eriyordu ve son paylaşımın ardından gelen sessizlikte insanı huzursuz eden bir ima gizliydi. Kimse bakımlı bahçelerini süsleyen pahalı çimenlerin organize suçlarla aynı toprakta kök saldığını hatırlamaktan hoşlanmamış gibiydi. Ayrıca bu paylaşımında, yalnızca dayanışma arzusuyla yapılma-

diği hissini uyandıran bir şeyler vardı. Buram buram kötülük kokuyor ve resmen suça teşvik ediyordu.

Steven'a *dallama* diye hakaret ediyor ve 100 rakamını vurgulayarak belki de onun başına koyduğu ödülü ima ediyordu. Adı ve adresi açıkça belirtilmişti. Dünyanın onsuz daha yaşanmaya değer bir yer olacağına ne anlama geldiği de gayet açık ve netti.

Sayfayı kapattığımda biraz rahatladım. Vero'nun üç gün önceki kütüphane ziyaretinden beri yeni bir mesaj gelmemişti ama *BıktımUsandım*'ın kimliğini ortaya çıkarmak zorundaydık. Sonraki birkaç saati forumu didik didik aramakla geçirdim. Ne var ki, Steven'la ilgili mesajından başka bir paylaşım yapmamıştı. Profiline bakılırsa foruma iş ilanını paylaşmadan iki gün önce üye olmuş ve başka bir faaliyette bulunmamıştı. Ama belli ki hâlâ aktifti; siteye en son bu sabahın erken saatlerinde giriş yapmıştı.

"Kimsin sen?" diye mırıldandım *BıktımUsandım*'ın profiline bakarken. Bir kadın olduğunu düşünüyordum. Steven'ın daha önce yalan söylediği ya da aldattığı biriydi. Ahlaki değerleri tartışmaya açık biri. Camdaki yansımama baktım ve *BıktımUsandım*'ın belki de şimdi bir yerlerde, bir bilgisayarın başında birinin ona cevap yazmasını sabırla beklediğini düşündüm.